

[Jens Kristian Hansen.]

de ansatte, og det er studerende, der gennem de styrende organer træffer de fornødne afgørelser på de fleste områder.

Ministeren lægger i sit forslag op til en ændring af styrelsesloven på 6 punkter, hvor der har vist sig at være skavanker, der på en uhensigtsmæssig måde har skabt problemer for institutionerne. Jeg skal præcisere, at der ikke er tale om dybe og generelle ændringer, men om ændringer, der retter op på områder, hvor der er opstået problemer, misforståelser.

Den første ændring er til lovens § 14, hvor studienævnenes behandling af uddannelsesreglerne har givet anledning til misforståelser, og det præciseres nu ved en tilføjelse, at ministeren kan fremsætte regler uden at afvente udspil fra institutionerne.

Den anden ændring medfører, at ministeren og ikke konsistorium opretter og nedlægger institutter. Denne ændring medfører, at det vil være muligt at gennemføre en landsplanmæssig uddannelses- og forskningspolitik. Det præciseres i bemærkningerne, at et sådant initiativ kun ønskes taget i forbindelse med disse landsplanmæssige overvejelser.

Den tredje ændring gælder en ændring af valgreglerne, og den vil betyde, at mindretallet ved valg til de styrende organer får større sikkerhed for at opnå repræsentation.

Den fjerde og femte ændring går ud på at styrke lærernes indflydelse i studienævnene ved at give lærerne dobbelte stemmer. De gældende regler i lovens § 14 har givet problemer, der har virket uhensigtsmæssigt. Der er ikke tale om ændring af den lige repræsentation i studienævnene mellem lærere og studerende, men om på de områder, hvor der måtte opstå problemer, at give lærerne en majoritet i kraft af dobbelte stemmer.

Den sjette ændring er en ændring, der betyder, at den statsstøtte, undervisningsministeren kan yde de studerendes råd af statskassen, nu vil kunne ydes til alle de studenterorganisationer, der er repræsenteret i de styrende organer, og ikke som hidtil kun til ét råd, nemlig det største.

Der er lagt op til en afhjælpning af nogle skavanker i styrelsesloven, og det er mit håb, at disse skavanker nu kan rettes i en tilsvarende grad af enighed som den, der var til stede ved styrelseslovens tilblivelse i

1973, således at vi herefter kan give vore højere uddannelsesinstitutioner den ro, der er så absolut nødvendig, og jeg skal tilsige støtte til et hurtigt og et sagligt udvalgsarbejde.

Vedrørende fremskridtspartiets lovforslag skal jeg indledningsvis sige, at det, fremskridtspartiet her lægger ud med, vidner om, at partiet virkelig har haft eksperter til hjælp. Ved en hastig gennemgang af lovforslaget og af bemærkningerne hertil vil man opdage, at disse eksperter har haft en ganske bestemt mening med lovforslaget, nemlig at lægge en så kraftig styring på vore højere læreanstalter, at man meget stærkt må betvivle, at de efter en sådan lovs vedtagelse i det hele taget vil kunne fungere. Nogen særlig liberal holdning afspejler lovforslaget ikke, nærmere det modsatte.

Ved en gennemgang af de foreslåede i alt 37 ændringer til den nugældende styrelseslov finder man en holdning, der siger — det er i øvrigt også anført indtil flere gange i bemærkningerne — at det kort sagt skal tilstræbes bestandig at søge mod det arbejdsmiljøideal, der traditionelt i århundreder har levet i kredse på højere uddannelsesinstitutioner verden over, og selv om der et sted i bemærkningerne står anført år 1975, så tyder lovforslaget på, at vi ikke skulle være fremme ved dette årstal endnu. Jeg vil endda sige, at fremskridtspartiet nok bør bemærke sig, at samfundet har ændret sig, siden universitetet i Lund blev oprettet.

I bemærkningerne til lovforslaget tales der meget om det brede folkekrav, der er til en rigtig anvendelse af ressourcerne for de højere uddannelsesinstitutioner. Ja men får man da en rigtig anvendelse af ressourcerne ved at lægge op med nogle meget restriktive bånd på institutionerne? Jeg mener, at man opnår det modsatte. Det, man opnår, er, at man svinebinder vore højere læreanstalter på en sådan måde, at de næppe kan fungere hverken med undervisning eller med forskning.

Lovforslaget foreslår en styreform, hvor de styrende organers rolle på væsentlige områder overtages af undervisningsministeren eller af undervisningsministeriet, og jeg vil da bestemt tro, at undervisningsministeren ikke ønsker at overtage denne rolle, ligesom jeg også ville mene, at mini-